

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΟΤΙΚΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑΝ "ΤΥΠΟΣ",

ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3, ΑΘΗΝΑ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ταχυεκοί συντάκτες: Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ, ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟ-
ΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειριστής: Η ΕΤΑΙΡΙΑ "ΤΥΠΟΣ",

"Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει
να διευθύνονται:

«ΕΤΑΙΡΙΑΝ «ΤΥΠΟΣ» Σοφοκλέους 3, ΑΘΗΝΑ Σ»

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:	Για την Ελλάδα	δρ. 20	το χρόνο.
		> 10	το εξάμηνο.
		> 5	το τρίμηνο.
Για την Αγγλία και Αίγυπτο	£	1	το χρόνο
	£	0,10	το εξάμηνο
	\$	5	το χρόνο
	\$	3	το εξάμηνο

Και για τα άλλα μέρη ανάλογα

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΞΑΝΑΒΓΑΙΝΕΙ ή «Πολιτική Επιθεώρηση». Ο
κ. Γ. Δραγούμης, μαζί με τον κ. Σουλιώτη
Νικολαΐδη και τον κ. Μπούσιο, ξαναρχίζουν τον
πολιτικό τους αγώνα που η τελευταία πολιτική με-
ταβολή της χώρας μας απότομα τους τον είχε δια-
κόψει. Είν' εντύπωμα για τη χώρα μας που συνε-
χίζεται ο τίμιος αυτός αγώνας. Γιατί κάθε αγώνας,
που πρωτοστατεί ο αυτόν ο Γ. Δραγούμης, πρέ-
πει ανεπιφύλακτα να θεωρείται τίμιος — αδιάφορο
αν κανείς διαφωνεί μαζί του ριζικά, αδιάφορο αν
ακολουθείς δρόμο αντίθετο από το δικό του. Έ-
νας τέτοιος τίμιος ανταγωνιστής, που ό,τι λέει κι
ό,τι πράττει το πιστεύει, το λέει και το πράττει
συνειδητά, από πεποίθηση κι από αληθινή και τί-
μια προαίρεση, είναι χίλιες φορές προτιμότερος
από ένα δόλιο και αρριβίστα συναγωνιστή κι όμο-
φρονα. Για τουτό έχτιμούσαμε, στο Γλωσσικό αγώ-
να, χίλιες φορές περισσότερο το Μιστριώτη από
το Χατζηδάκη, για τουτό, αν και Βενιζελικοί από
πεποίθηση, προτιμούμε νάχουμε απέναντί μας ένα
Δραγούμη από έναν οποιοδήποτε τιτλοϊχο όμοφρο-
να. Με το Δραγούμη συνεργαστήκαμε χρόνια και
χρόνια στο Γλωσσικό αγώνα. Αποτελεί τίτλο τιμής
για μας η συνεργασία αυτή. Μερικές φορές έπρεπε
και να διαφωνήσουμε για πρόσωπα ή για λεπτομέ-
ρειες εσωτερικές, νάν τις ποίμε, του αγώνα μας.
Ποτέ όμως η διαφωνία μας δε μας πείραξε, ούτε
μας ενόχλησε, και ποτέ δε στάθηκε ικανή ν'αλλιώσει
και το ελαφρότερο συγγραμμάκι στη συνεργασία μας,
γιατί είτανε διαφωνία που πηγάζε από ελλοκρίνεια,
από πεποίθηση, από τιμότητα.

ΕΤΣΙ και στην πολιτική σήμερα διαφωνούμε ρι-
ζικά. Και στην τοπική και στη γενική. Ο κ.
Δραγούμης, στη γενική πολιτική είναι εθνικιστής.
Αυτό δεν το σηκώνει η ψυχή μας — ύστερα μάλιστα
από τον τελευταίο άγριο πόλεμο που είτανε μια πελώ-
ρια άρνηση του πολιτισμού και του ανθρωπισμού μαζί
και που ανάγκασε κάθε άνθρωπο, μ' ελεύθερη όποια-
δήποτε ψυχή, να τρέμει και να γλοιμαίνει κι όταν
ακούει μοναχά τ'όνομα της πατρίδας. Ωστόσο κι ο
εθνικισμός του σήμερα παρουσιάζεται οπωσδήποτε
συχρονισμένος με το πνεύμα της εποχής. Δε ζητάει
πολέμους και αίματα. Ζητάει συνασπισμόν των
Ανατολικών Έθνών της Μικράς Ασίας και της
Βαλκανικής Χερσονήσου υπό τινά τύπον Ανατολι-
κής Ομοσπονδίας ή Συμπολιτείας, προς τον σκο-
πόν να περισώσωμεν τα κοινά ήμών συμφέροντα,
να διατηρήσωμεν τον ιδιαίτερον ήμών χαρακτήρα
και να αναπτύξωμεν εν τη καθ' ήμους Ανατολή το
αρμοζόν εις ήμους και την φύσιν αυτής είδος πολι-
τισμού· να ζήσωμεν οίτοι ανετιώτερα, ελευθερώτερα
και δημοκρατικώτερα, δηλ. ευτυχέστεροι.

ΩΣ ανθρωπιστές δεν μπορούμε παρά να χειρο-
κροτήσουμε έναν τέτοιο εθνικισμό, όπως δια-
τυπώνεται στο πρόγραμμα που κυκλοφόρησε η «Πο-
λιτική Επιθεώρηση». Εθνικισμός συγχρονισμένο.
Εθνικισμός που ζητάει συνεργασία και ειρήνη με
τους γείτονες. Χριστιανικό, ως τον ποίμε ακόμα,
εθνικισμός.

Υστερ' απ' αυτή την εξέγερση, χαίρεζουμε με
αγαλλίαση την έκδοση της Πολιτικής Επιθεωρή-
σεως κ' εύχόμαστε ολόκληρα την πρόοδο και την
προκοπή της. Αιτιούμεστε μοναχά που δε θα γρα-
φεται στη Δημοτική γλώσσα, τώρα μάλιστα που η
γλώσσα αυτή άρχισε οπωσδήποτε να επισημοποιεί-
ται. Μα κι αυτό ελπίζουμε να γίνει με τον καιρό,
αφού άρχηγός σ' όλη αυτή την πολιτική κίνηση
θάναι ο κ. Δραγούμης. που το Credo του είναι
η Δημοτική.

ΟΛΟΥ το κόσμον οι προλετάριοι χιορτάζουνε
σήμερα τη γιορτή τους, τη γιορτή της Πρω-
τομαγιάς, πόναν γιορτή κάθε λεύτερου ανθρώπου,
που όνειρεύεται να σταματήσουν πια ολότελα οι πό-
λεμοι, ν'αλλοθδει πέρα πέρα στη γη ή αληθινή ει-
ρήνη και να πείπει να προσκυνιέται ος θεός το
χρῶμα, ποίχει σπλαγιάσει σήμερα κυριολεκτικά τον
άνθρωπο. Αυτά είναι τα κυριώτερα που ζητάει στο
περίφημο μανιφέστο της η γαλλική Γενική συνο-
μοσπονδία της εργασίας. Αιγότερα δε θά ζητούσε
για την ανθρωπότητα ο Χριστός αν ξανακατέβαινε
στη γη.

ΕΝΑ καλαμπόκι ξηρανότατο με λάπας βαρή
ακούστηκε για κάποιον που φιλοδόχησε ν' αρ-
χηγήσει στην εδώ εργατική κίνηση:

— Θέλησε να παίξει ρόλο Δεβιν στην Ελλάδα
και το Β' Σοσιαλιστικό συνέδριο, που τον απέ-
κλεισε, τον κατόντησε... Έλεει νίν!...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐταιρίαν Πολιτικῶν Μελετῶν: ἴδρυσαν, ἐδῶ καὶ λίγες βδομάδες, λίγα πρόσωπα πού τὰ ἔνωσαν μερικὲς κοινὲς ἀντιλήψεις σχετικὰ μὲ τὸ πρόβλημα τῶν κοινωνιολογικῶν μελετῶν στὸν τόπο μας. Ἀρχετοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας καταπιάνονται τὸν τελευταῖο καιρὸ μὲ τέτοιας λογῆς ἔρευνες, καὶ τὰ παγκόσμια κοινωνικά γεγονότα μᾶς πείθουν ὅτι ἡ ἀνάγκη νὰ μελετηθοῦν κοινωνικά προβλήματα, θὰ γίνῃ μέρη μὲ τὴν ἡμέρα πὺρ ἐπιτακτική. Ἐπειδὴ ὅμως τέτοιες ἐργασίες δὲν μποροῦν νὰ διεξαχθοῦν μὲ ἐπιτυχία ἀπὸ μεμονωμένα άτομα, εἴταν σύμφωνο πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὴν μέθοδο τῆς ἐργασίας αὐτῆς, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διεξαγάγουν κοινωνιολογικὰς ἐρευνες νὰ συνασπισθοῦν, νὰ ἀποτελέσουν μιὰ ἐταιρίαν, καὶ νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν ἀναρχικὴν ἐργασία τοῦ καθενὸς μὲ τὴν συστηματικὴν καὶ ὀργανισμένην ἔρευνα πολλῶν.

Σύμφωνα μὲ τὴν εἰσήγησιν πού δημοσιεύθηκε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ἐταιρίας, οἱ κοινὲς ἀντιλήψεις πού ἔνωσαν τοὺς ἰδρυτὲς τῆς Ἐπ. Ἐτ. Π. Μ. εἶναι ἰδίως οἱ ἑξῆς κεντρικώτατες:

Α') Ἐραρμόγη τῶν νεότερων ἐπιστημονικῶν μεθόδων στὶς κοινωνιολογικὰς ἑλληνικὰς ἐρευνες.

Β') Ἐκλαίκευση τῶν πορισμάτων τῶν ἐρευνῶν μὲ προσπαθεῖαν νὰ καλλιεργηθῇ τὸ πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ συνεταιρισμοῦ.

Ἐς ἀναλύοιμε αὐτὰ τὰ δυὸ καὶ θὰ ἔχοιμε λεπτομερέστερη εἰκόνα τοῦ προγράμματος τῆς Ἐταιρίας.

Εἰς τὸ Α'). Τῇ νεώτερῃ μέθωδῳ τῆς κοινωνιολογικῆς ἔρευνας ὁ ἕλλην κοινωνιολόγος θὰ τὴν δανεισθῇ ἀπὸ τὴ δύσιν. Ὁ σημερινὸς ἑλληνισμὸς ἀνήκει, (ἀδιόφορο σὲ πῶς βαθιῶ) στὸ μεγάλο ἐκπολιτιστικὸ σύμπλεγμα πού συνήθως ὀνομάζεται εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, καὶ ἀπὸ αὐτὸν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δανείζεται τὶς μεγάλας γραμμὰς τοῦ πολιτισμοῦ του. Ὅπως ὁ ἑλληνορωμαϊκὸς κόσμος εἶχε φωτοβόλα πνευματικὰ κέντρα τὴν Ἀθήναν, Ἀλεξάνδρειαν, Ρόδο, Ἀντιόχειαν, ἔτσι ὁ εὐρωπαϊκὸς κόσμος ἔχει τώρα φωτοβόλα κέντρα τὴν Λόνδρον καὶ τὸ Βερολίνο, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια εἶχε τὶς Ἰταλικὰς πόλεις καὶ τὸ Παρίσι, σὲ ἑκατὸ ἢ διακόσια χρόνια θάγει τὴ Νέα Ὑόρκην καὶ τὴ Μόσχαν.

Ποῖα εἶναι αὕτη ἡ νεώτερη κοινωνιολογικὴ μέθοδος, δὲν εἶναι δυνατόν ἐδῶ νὰ ἀναπτύξοιμε, αὐτὸ θὰ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ἔργα τῆς Ἐταιρίας, ἐκείνο ὅμως πού μπορεῖ ἀμέσως νὰ λεχθῇ, εἶναι ὅτι ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν εὐρωπαϊκῶν μεθόδων κοινωνιολογικῆς ἔρευνας, μᾶς ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι εἶναι ἀπαραίτητὴ ἀνάγκη νὰ δημιουργηθῇ ἑλληνικὴ κοινωνιολογικὴ ἐπιστήμη, ἢ καλλίτερα ἑλληνικὸς κλάδος τῆς κοινωνιολογικῆς ἐπιστήμης. Οἱ Ἕλληνες κοινωνιολόγοι ἂν θέλουν νὰ εἶνε πιστοὶ στὴν εὐρωπαϊκὴ παράδοση, δὲν πρέπει νὰ εἶνε μιμηταὶ τοῦ εὐρωπαϊσμοῦ, ἀλλὰ νὰ μελετήσουν τὰ σημερινὰ μας ἑλληνικά φαινόμενα ἐπὶ τύποι, ἀπὸ κοντὰ, μόνοι τους, μὲ ἀπ' εὐθείας παρατηρήσεις, νὰ μελετήσιν καὶ τὸ πρόσφατο ἱστορικὸ μας παρελθόν, καὶ ἔτσι νὰ βγάλουν συμπεράσματα συγχρονισμένα μὲ τὴν σημερινή μας κοινωνικὴ κατάστασιν, χωρὶς νὰ παραβιάζονται τὰ ἀναλλοίωτα ἰδιαιτέρως χαρα-

κτηριστικὰ τῆς φυλῆς μας. Ἐπειτα ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν κοινωνικῶν φαινομένων τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» πρέπει μὲ λογικὴ σειρά νὰ μελετηθοῦν τὰ κοινωνικά φαινόμενα τοῦ «Ἀνατολισμοῦ», δηλαδὴ τῶν αἰσθητικῶν καὶ ἀνατολικῶν λαῶν μὲ τοὺς ὁποίους μᾶς συνδέουν μοιραῖος ἱστορικοὶ καὶ γεωγραφικοὶ δεσμοί. Ἐπὶ τέλους γιὰ κάθε ζήτημα πρέπει νὰ ἔχοιμε ὑπόψιν καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα.

Εἰς τὸ Β'). Τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν θὰ συστηματοποιηθοῦν, θὰ ἀποτελέσουν ἓνα σύνολο, μιὰ «διδασκαλίαν» (doctrine) περὶ τῶν κοινωνικῶν ἑλληνικῶν φαινομένων, καὶ ἡ διδασκαλία αὕτη θὰ ἐκλαίκευθῇ. Τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας αὐτῆς θὰ εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ συνεταιρισμοῦ. Ἐνῶ δηλαδὴ ἄλλες κοινωνιολογικὰς θεωρίαι βλέπουν τὴ λύσιν τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων στὴν ἐπίτασιν τοῦ ἀγῶνος τῶν τάξεων, ἡ Ἐπ. Ἐτ. Π. Μ. θὰ προσπαθῇ, χωρὶς διόλου νὰ παραγνωρίσῃ τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα, νὰ ἀναπτύξῃ κάποιον πνεῦμα μετριοπαθείας, νὰ δείξῃ ὅτι ἡ μεταρρυθμιστικὴ λύσις τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος μπορεῖ νὰ ζητηθῇ ὅχι στὴν ἐπίτασιν τῆς πάλης τῶν τάξεων ἀλλὰ στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, στὴν ἐπίγνωσιν ὅτι ὅλοι ζοῦν γιὰ τὸν καθένα, καὶ ὁ καθεὶς γιὰ ὅλους.

Γράφοντας γιὰ τὴν Ἐ. Ἐ. Π. Μ. ὁ κ. Σπ. Μελάς διέτύπωσεν τὸν διαταγμὸν ἂν ἔπρεπε, σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας, ἡ Ἐπ. Ἐτ. νὰ διατυπώσῃ ἀπὸ πρὶν ὁρισμένον πρόγραμμα, νὰ ἐμφανισθῇ μὲ ἰδέας ἐκ τῶν προτέρων ἀποκρυσταλλωμένες. Δὲ νομίζω νάχει δίκιο.

Κάθε ἐπιστημονικὴ μέθοδος, γιὰ κάθε ἐπιστημονικὸν κλάδον εἶνε πράγματι μίγμα δύο μεθόδων, τῆς μεθόδου τῶν ἐκ τῶν προτέρων συμπερασμάτων, (deductio, μέθοδος a priori, μέθοδος λογικὴ), καὶ τῆς μεθόδου τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπαγωγῆς (inductio, μέθ. παρατηρήσεως, μέθ. ἐμπειρικῆ).

Σὲ κάθε ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, μὲ βάση τὴν λογικὴν καὶ τὶς γενικὰς γνώμας μας, καταστρώνοιμε πρῶτα πρῶτα ἓνα γενικὸν σχέδιον ἐργασίας, κάμνοιμε ἐπιστημονικὰς ὑποθέσεις πᾶνι σαυτὸ τὸ πρόγραμμα, καὶ, σύμφωνα μὲ αὐτὸ, γίνονται μελέται, παρατηρήσεις, πειράματα, καὶ στὸ τέλος, ἀναλόγως μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν παρατηρήσεων ἐξοικριβῶνοιμε ἂν τὸ ἀρχικὸν μας σχέδιον ἦταν σωστὸν, ἂν ἡ ὑπόθεσις ἦταν ἀληθινή, καὶ, ἂν εἶναι ἀνάγκη, τροποποιοῦμε τὸ σχέδιον αὐτὸ καὶ πέρνοιμε γιὰ βάση ἄλλην ἐπιστημονικὴν ὑπόθεσιν. Νὰ τί ἔγραψα τελευταῖα ἀπάνω σαυτὸ τὸ ζήτημα ὁ μέγας ἀστρονόμος Ἀλμπερτ Ἀϊνστάιν. Ἀφοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι εἶναι ἀδύνατον μὲ μόνην τὴν ἐπαγωγικὴν μέθοδον νὰ γίνων ἐπιστημονικὰς ἐρευνες, λέγει: «Οἱ μεγάλας ἀνακαλύψεις τῆς φυσικοδοφίας ἐγένοντο μὲ μέθοδον ἐντελῶς ἀντίθετην μὲ τὴν ἐπαγωγὴν, (Induktion). Ὁ ἐρευνητὴς «διαισθάνεται» τὰ κοινὰ σημεῖα ἑνὸς συνόλου φαινομένων, καὶ ἔτσι διατυπώνει ἓνα ὑποθετικὸν νόμον ἢ καὶ περισσότερους. Ἀπὸ τὸν νόμον αὐτὸν, πού τὸν λαμβάνει ὡς ἀξίωμα, βγάζει μὲ τὴν λογικὴν μέθοδον, (Deduktion) ὅσο μπορεῖ πᾶν λεπτομερὴ συμπεράσματα. Τὰ συμπεράσματα αὐτὰ ἔπειτα τὰ παραβάλλει μὲ τὴν πραγματικότητα, καὶ ἔτσι γίνεται ὁ ἔλεγχος ἂν τὸ βασικὸν ἀξίωμα εἴταν σωστὸν. Τὸ ἀξίωμα καὶ τὰ συμπεράσματα ἀποτελοῦν αὐτὸ πού κοινὰς λέγεται ἐπιστημονικὴ «θεω-

ρία». «Όλες οι ανακαλύψεις της φυσιοδιφίας έγειναν με αυτό τον τρόπο, και η βάση τους είχε έντελως υποθετικό χαρακτήρα». «Αν αυτά αληθεύουν για τις φυσικές επιστήμες, αληθεύουν ακόμα περισσότερο για τις επιστήμες του ανθρώπου, όπου ανήκει και η κοινωνιολογία. Είταν λοιπόν φυσικό ή Έπ. Έτ. Πολ. Μελ. να άρχισει τη δράση της με ένα επιστημονικό πρόγραμμα, άρκει μονάχα, αν τα πράγματα δέν δικαιώοιν τις άρχές από τις οποίες φεύγει, να έχει το θάρρος να τις αλλάξει. Αυτό όμως θα φανεί μόνο έπειτα από άρκετη εργασία. Έπειτα ένα πρόγραμμα έμποδίζει τις άπεραντόλογες συζητήσεις μεταξύ εκείνων που διαφωνούν ριζικά άναμεταξύ τους. Φαντασθείτε σένα επιστημονικό κοινωνιολογικό σύλλογο ένα ορθόδοξο μαρξιστή, ένα όπαδό της θεοκρατικής σχολής περί κράτους, και ένα όπαδό της νεοκαντιανής κοινωνιολογικής σχολής! Τι έχει να γίνει! Χρόνια θα συζητούνε χωρίς να φτάσουν σε άποτέλεσμα.

Γ. ΕΡΜΩΝΥΜΟΣ

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Γ Ο Ν Η Σ

Υπάρχει κάλλος νεοελληνικός τύπος γιοπιολάλητος άφτος: **ο γονής, του γονή. οι γονήδες.**

Πώς γίνεται άφτος ο τύπος;

Η έξήγησή του είναι πολύ άπλή.

Γίνεται κιάφτος από άναλογικό συνεπαρμό μέγα άλλο όμοιονόημο, τό: **συγγενής.**

Είναι γνωστό πώς τα με -ής άρχαία τριτόκλιτα επίθετα γίνανε στη νέα Έλληνική με -ος λ. χ. **ψευδής — ψευδός, άκριβής — άκριβός κ. τ. λ. (Μ Ν Ε. β', και Γραμμ. Φιλήτ. § 553).**

Έτσι είπανε αντί **ο συγγενής: ο συγγενός (Προδρ. γ', 502. έκδ. Le grand Paris 1880, και λοιπόν στον πληθυντικό: οι συγγενοί (Κούσης, Περιοδ. Πλάτων τομ. ζ', σελ. 60).**

Μάφτάνε τον τύπο συμπέφτει φθογγικά ή πλυθυντική όνομαστική **γονοί: φράση: οι γονιοί και συγγενοί μου.**

Το θυληκό της άρχαίας Κοινής ή **συγγενίς, τής συγγενίδος** που τήχει κιά Πλούταρχος (Έθικ. 265 c) ο Πολυδεύκης δέν ξάίρει πώς να το βράσει (Γ', 36) όστόσο οι δασκάλικοι άφορισμοί δέν μπορούνε να άναστείλουνε την κυκλοφορία μιās δημοτικής λέξης ή ένός δημοτικού τύπου.

Άφτό πέρασε και στη Βυζαντινή πρβλ. (Βελθάνδρ. 202): «οί **συγγενίδες μου γυναίκες**». Ο θηλυκός άφτός τύπος **χρησίμευε ως στήριγμα για να σταθή και ο άρχαίος άρσενικός ο συγγενής του συγγενή (Μ Ν Ε. α', 618) πληθ. οι συγγενήδες. Κιάπάνου σάφτάνε στηρίχτηκαν όσα πήραμε άπ' την καθαρέβουσα: ο έβγενής οι έβγενήδες ο άστενής οι άστενήδες κ.τ.λ.**

Έτσι λοιπόν όπως είπαν οι **συγγενοί — οι γονιοί** είπαν και οι **συγγενήδες οι γονιοί —δες — οι γονήδες**, κιάπ' άφτού ο **ο συγγενής ο γονής.**

Άφτό είναι θαρρώ.

Άτυχος και σάφτουνοϋ την έξήγησή ο κ. Χατζηδάκης.

Λέει δηλαδή (Μ Ν Ε. β', 30 και Ξανθοϋδ. Έρωτοκρ. σελίς 463 που ο κ. Χ. έξακολουθεί τις

ιδιες άφείλιες), πώς ο τύπος: **ο γονής** είναι άπ' τον πληθυντικό της καθαρέβουσας: **οι γονείς.**

Άφτό πιά μήτε τριεταίντης δέ θα τήλεγε. Ο κ. Χ. όστόσο το λέει (Μ Ν Ε, β' 30) και «πειθεί ξαντόν», λέει.

Η καθαρέβουσα δέ δανείζει τύπους στο λαό και μάλιστα για λέξεις που άδιάσπαστα του έρχονται άπ' την παράδοση.

Δέ θα σου πει ποτέ ο Ρωμιός το γονιώ του **ο γονής μου**, γιατί άκουσε άξαφνα το δάσκαλο να λέει πληθυντικά **οι γονείς μου.** Όχι!

Ο **ιερός** (που άπάντω του στηρίζει την καθαρειστική θεωρία τον ο κ. Χ.) τύπος μιλούμερος δέν είναι και δέν μπορεί νάσαι. «Αν τον είπε μιá στυμμή κάποιος γελοίος για να έλληνίσει τάχα (πρβλ. **την έφημερίς τής Ελλάς**), άπ' άφτό κανόνας δέν μπορεί να βγει, παρό πώς ή καθαρέβουσα πάει να χυλάσει του λαού τη γλώσσα.

Ο γλωσσολόγος ότι άκούσει ή βρεί γραμμένο **πρέπει να το περάσει άπ' τής κριτικής το δοκίμι πρώτα** νότερα να το μεταχειριστεί.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

THOMSON

Μέτωπο θείο, κι' ως πίσω άρροχυμένα
Τάσπρα μαλλιά, των γερατειών τα χιόνια
Κι' από το φώς που τάστεψεν αιώνια,
Και μέσ' στο φώς, μαλλιά και μέτωπο ένω!

Μελισσολοί μαντεύονται τα φρένα,
Μά την καρδιά δέ γήρασαν τα χρόνια,
Κι' ώ, στη σιωπήν άνάστησαν έθιόνια
Τα δάχτυλα θεικά δασκαλεμένα!

Τάτρεμήτον ως άρμοσε, δοξάρι,
Τών τέσσερων χορδών σμιχτή τη χάρη,
Τόν Παρθενώνα ως νάστηνε στα μάτια!

Και στών ψυχών, που ήμέρωνε, τα πλάτια,
Σά σε λιμνών άκύμαντων την πίστρα,
Τόν ούρανό καθρέφτιζε με τάστρα...

Γ. Σ. ΔΟΥΡΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Η άγάπη μου δέ μοιάζει σάν και πρώτα,
του πόθου που την έσπρωχνε ή όρμή,
ώραίας γυναίκας να ρουφήξει χνώτα,
που σπαρταράει στα χέρια το κορμί.
Κ' είταν βασίλισσά της: μιá Σαρλόττα,
μιá Καίτη και μιá Ρόζα γελαστή,
τά μάτια τους, ψυχή μου! ούράνια φώτα,
το χέλια τους ή άθάνατη ζωή.
Τώρ' άγαπώ κιά ποϋχει περάσει,
και κιά που δέν ξέρω αν θάν το βρω
στην άνοιξη, στην άνθισμένη Πλάση,
που πάντα τόνειρό μου ζωντανεύει
— τόνειρό το χαμένο από καιρό. —
Τώρα άλλο δρόμο ή άγάπη μου γυρεύει.

ΣΤΕΦ. ΜΟΡΦΗΣ